

Domokos Johanna

kedves
kergesd el
ezt a megátalkodott szomorúságot
tőlem
kés szeli át a tortát
oroszlán
ő
d
ö
r
ö
g benned
sas mélység
iszony
benned
nyúl valahol egy féreg
ecske ecske
határ a várat
romjaiban
romlottjaiban
konzervjeiben
már az állott bűzök is
utálnak
hogy járatlan vagy
biharkeresztes nagylak kürtös
trombitálhatsz gyomrod bukfenceinek
torkod sivatagában
lombhullató tűz
pusztít térképeden
oh Balassi körforgalom
reggel ha felébredsz
még mindig ugyanaz a kés
ott a haza
ahol csipkerózsika
ott a haza
ahol biberach

lelked
tavaszait
fosztogatják belőlük
tűntetnek el akarnák nyomtalanul
ooooooooooooooooooooooooooooooooooooo
lyan
akésakézatorokavárákozás hogy váamolható lehess
apadó források
„minden rosszul működik”
oroszlán
a
s
nyúl félek
megölt elásott árnyéka
egyszer
minden szörnyűségre
életet lehel a legszörnyűbb
lehajtott vagyok fővel előttemek
állat
mivoltodat
nem háziasíthatják önfeladásig
dddddddeeeeeemmmmmmm
l
é
t
r
á
is odaadnád
d
boszorkányok
is ráülhetnek

hogy benézdhessenek

ékszereket

csempésző

torkodba

cs k kigyógyulhass téveteg

erkölcstelenségéből

napjaiban a csukott szemeknek

heteiben az ökölbe szorított kezeknek

hamarabb üríts

már nem mennek el vándormadaraid ősszel

sem leveleid

bőröd lezárt borítékban

sárgul meg

lapultál ágyzsebében

mint szivacs

mert

nappalaid szárazak

harcolj a sivatag ellen

hogy sivataggá válj magad is

nappalod már több hónapos

lesznek-e napos éjszakák

tavasza előtt megállt az idő

testemben

testek

lelkemmel

lelkek

ostorcsapásokat

híreket mondanak

csak bújjon be a medve a barlangjába

csak bújjon ki a medve a barlangjából

légy áldott

tőle

most szavak elől barlangolnál

prém puha

barlang helyett gyomorideg

áldással

*semmit sem látok
csak agyon firkált
hiányos papírlapokat
a fehér teliséget*

*nyűszítéd a felkelő holdat
kukorékolsz*

*a felkelő holdnak
élére akarok állni*

*én nő
én rabszolga*

kezek a torokra

egy-kettő egy-kettő

*otthonról elindított papírhajód nem kísérheted végig
tisza teste nem marosodik*

k ü l ö n ö s e n b o l d o g

l e s z e k

különösen

leszek

boldog

különösen

*évek óta ugyanabban a zárt szobában vagyok,
miért nem engednek ki.*

leszedve a láncokat

várnám és jönne a kedves

és kiszabadítana.

m

a

r

o

létezik megoldás: tiszta

dióhéj

itt a vége fuss el véle

Rejtett kérdőjelek

Ábe Kobó: A dobozember

Pókhálóként beszöjtétek az utat.

Jó, hogy elmentél, K.,

Hamarosan elvesztődik az Emberből kimondott szó.

Pókhálóba lépő légy

Lázadni akaró légy

Csak az út lett ösvény,

és házhoz vezetett.

Csak az ösvény vált házzá,

és dobozba vezetett.

Már semmit sem tudsz veszíteni

reszkető kezedből, ablak! — mely

befelél(?), kifelél(?) néz(?).

és keress meg!